

УДК 821.112.2'06-312.9-93
Л12

Серію «Дитячий детектив» засновано 2022 року

Barbara Laban
DIE MITTERNACHTSKATZEN

Der König der Federträger

© 2023 Ravensburger Verlag GmbH,
Ravensburg, Germany

Переклала з німецької *Інна Вовченко*

Лабан, Барбара.
Л12 Опівнічні Коти. Король Володарів Пир'їн : роман : кн. 3 /
Барбара Лабан; пер. з нім. Інна Вовченко; іл. Жерома Пелісьє. —
Київ: ВИДАВНИЦТВО РМ, 2024. — 456 с. : іл. — (Серія «Дитячий
детектив»).

ISBN 978-617-8426-21-7.

ISBN 978-617-8248-12-3 (серія).

Тільки ті, хто наділений рідкісним хистом фелідікса, здатні розуміти котячу мову. І на них лежить величезна відповідальність. Адже у хвилини страшної небезпеки навіть Опівнічні Коти потребують допомоги!

«Дорогу королю Фергусу Фіннігану Чотирнадцятому!» — лунає лондонськими вулицями. Безжальний котячий правитель Шотландії впевнений у своєму успіху: він таки захопить англійське котяче королівство і назавжди заборонить усім тутешнім котам розмовляти з людьми. Щоб здобути остаточну перемогу над запеклим ворогом, Нова, Генрі та їхні друзі-фелідікси беруться шукати підвіски до зачаклованого морарського нашійника. Адже тільки надягнувши чарівну прикрасу на Фергусову шию, вони зможуть позбавити його могутності.

УДК 821.112.2'06-312.9-93

ISBN 978-617-8426-21-7

ISBN 978-617-8248-12-3 (серія)

ISBN 978-347-3408-65-8 (нім.)

© Вовченко І. Ю., пер. з нім., 2024

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2024

1

— Ново, вже час, — сказала Аліса, схилившись над донькою. Її довгі кучері лоскотали дівчинці обличчя.

Нова вже давно прокинулася і лежала в ліжку, в кімнаті досі стояла непроглядна темрява. Тож тепер дівчинка підвелася, підійшла до вікна та відслонила штору — кімнату залляло червонувате світанкове світло.

— Едісон уже тут? — тихо запитала вона.

— Він чекає на нас, — прошепотіла Аліса.

Нова потягнулася до наплічника, проте мати лагідно взяла її за руку.

— Нічого із собою не бери. Ми не виходитимемо за браму.

Нова хотіла була заперечити, що непомітно повернути справу у вежі цієї ранньої пори — не дуже вдала ідея. Хоча учні невеличкої школи-інтернату, мабуть, ще спали, та й Гораций, учитель і очільник

школи, певно, блаженно хропів у своїй спальні на горішньому поверсі вежі, проте важко буде уникнути пильних поглядів численних котів, які жили в інтернаті.

— Довірся мені! — підбадьорила дочку Аліса.

І вони прослизнули крізь прочинені рипливі двері. Мама попрямувала сходами нагору — до спалень Новиних однокласників. На сходах їх перестріли Рік та Рубі — кошенята-двійнята, які завжди готові до нових витівок.

— Ново! Алісо! Гратися! — нявкнув Рік.

— Пізніше, — прошепотіла Аліса й погладила Ріка по голові. — Хочете поласувати печивом з тунцем? — запитала вона, простягаючи щось кошенятам.

— М-м-м! — замуркотіла Рубі, обнюхуючи Алісину руку.

— Пограємося трохи згодом, — пообіцяла Аліса й, поклавши печиво на сходи, побігла нагору. Нова поквапилася за нею.

— Але ж це Гекторове печиво, хіба ні? — здивувалася дівчинка. Вірний супутник Горація був дуже підозріливим. Якщо її мама й надалі отак розкидатиметься його улюбленими смаколиками, вони не обберуться клопотів.

— Можливо, — прошепотіла Аліса й підморгнула їй. — А тепер ані пари з вуст! Гектор — єдиний, хто може завадити нашим планам.

Вони підійнялися на горішній поверх. Тут тільки Горацієва кімната. Двері, як завжди, були трохи прочинені для гостей. Так Горацій називав котів, які жили з ними у вежі. Деякі з них, як-от кіт Гектор, були чимось значно більшим, аніж просто гості. Нові частенько здавалося, що справжніми господарями вежі були саме коти.

Аж тут повз них пробіг сірий кіт з білими лапами-шкарпетками й великими вухами. Здається, він навіть не звернув на Алісу та Нову уваги. Та воно й не дивно, позаяк котам у Горацієвій вежі до Нови та її матері не було діла. Крім, звичайно, Гектора. Як любив повторювати Новин добрий друг, кіт Едісон: «Коти не ставлять дурних запитань».

Раптом Аліса заходилася обмацувати стіну вежі. Нова й гадки не мала, навіщо мама це робила. Притулившись до холодного каміння стародавньої стіни, дівчинка намагалася зрозуміти, що мама замислила.

— Сюди, — прошепотіла Аліса. — Іди за мною, але будь обережна!

Нова бачила лише мамину постать — обриси стрункої фігури й пишні кучері. Здавалося, ніби вона підіймається по стіні. Нова намацала камені. Справді, тут були вмуровані маленькі виступи. Чому вона ніколи не бачила їх раніше при денному освітленні? Дівчинка

вхопилася за виступ у стіні, де щойно стояла мамина нога, й підтягнулася вгору.

— Не хвилюйся, — долинув згори мамин голос. — Тобі майже вдалося.

Нова зосередилася на виступах у стіні. За кілька митей вона теж дісталася до самого верху. В обличчя подув прохолодний вітерець.

Мама схопила її за руку й витягнула нагору.

— Котяча архітектура, — пояснила вона. — Навіть удень не видно лазу в стелі й виступів у стіні, але вони тут є. Така собі оптична ілюзія.

— Як в огорожі, за якою ховається палац королівських котів? — запитала Нова.

— Саме так, — відповів знайомий мелодійний голос. — Кумедно, що ви, люди, не помічаєте очевидних речей. І найприкріше, що дорогу в темряві ви насилу знаходите.

— Едісоне! — зраділа Нова. — Я так за тобою скулчила. Де ти пропадав останні кілька днів?

Вона кинулася до кота, який сидів між двома пінаклями¹.

— Ми з Зією мали виконати невеличку місію, ну, ти знаєш, — ухильно сказав він і заходився лизати

¹ Загострений верх даху в романській і готичній архітектурі, гостроконечна декоративна вежа, що увінчує край стіни. Іноді пінаклі ставили на стовпах поручнів і на гребені даху (*прим. ред.*).

свою білу лапку. Її було добре видно, тоді як решта його чорної шубки майже розчинилася в сутінках.

Лише тепер Нова збагнула, як високо вони піднялися. Уся величезна територія знаменитого Лондонського Тауера розкинулася перед нею. У теплому жовтому світлі великих прожекторів кожна споруда була як на долоні. На протилежному боці в блакитному світлі, яке відбивалося від спокійних хвиль Темзи, купався Тауерський міст.

— Я й гадки не мала, що можна піднятися на верхівку вежі! — захоплено вигукнула Нова.

Мама обійняла доньку і сказала:

— Це чудове місце я відкрила для себе на другому році навчання в школі-інтернаті. Шкода, що ти так довго не знала, що ти — фелідікс.

Від маминих слів усім Новиним тілом розлилося приємне тепло. Вона була однією з фелідіксів — захисницею котів, так само, як її мама та інші люди, яким дозволили жити у вежі.

— А проте Нова вже встигла пережити більше пригод, аніж будь-хто з фелідіксів до неї. Насамперед маю на увазі порятунок нашої котячої королеви Квінн із лап властолюбної Пенелопи, яка хотіла захопити королівський трон. А ще Нова допомогла нам, котам, захистити Смарагдову Зірку від тирана Фергуса — одного з наймерзенніших котів на Британських

островах, — втрутився Едісон, елегантно зістрибнувши зі стіни до їхніх ніг. — Може, відразу візьмемося до справи? Адже на мене чекає Зія.

— А про яку справу йдеться? — запитала Нова, її очі загорілися цікавістю. Мама й досі не розповіла їй, що задумала.

— Назвемо це тренуванням, — сказала Аліса й витягнула з рукава хустку, яку простягнула Нові. — Зав'яжи мені, будь ласка, очі, — попросила вона.

Нова взяла до рук шмат м'якої білої тканини, стала навшпиньки й прикрила ним мамині очі.

— Хтось нарешті скаже мені, що тут відбувається? — прошепотіла дівчинка, зав'язуючи вузол.

— Обкрути маму круг себе кілька разів, ось тут, посередині, будь ласка. Ми ж не хочемо, щоб вона впала з поруйнованого муру. Для котів це не проблема, але ви, люди, такі вразливі... — скомандував Едісон.

Нова часто дивилася на верхівку вежі крізь гілля дерев, стоячи внизу. Звідти верхівка справді трохи скидалася на руїну.

— Отак, добре, — сказав Едісон після того, як Нова виконала його прохання. — Тепер, Ново, відійди вбік. Інакше можемо подряпати тобі обличчя.

— Почнімо! — вигукнула Аліса, яка поводитися так, наче гралася на дитячому святі в піжмурки.

